

Pomhaj Bóh!

Cyklo 5
30. januara.

Lětnik 7.
1897.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so łóždu sobotu w Ćsmolerjez knihiczišcežetni w Budyschinje a so tam dostacž so sčtwórilětnu pšchedplatu 40 nr.

4. njedzela po tšjóh kralach.

Mat. 8, 23—27.

Jesuf we łóžzi twojeho žiwjenja!

W našich serbskich „Zionskich hłobach“ pod czišłom 460 tón wošebnje rjany kherlusch namakasz, w kotrymž je naše, czašne žiwjenje s łóžžu pšhirunane, na kotrejž so wot brjoha našeho naroda po morju czašnosće wjesemy k wěcznje selenym brjoham njebjesneho raja. Derje nam, hdyž mamy pšches wěru Jesufa w swojej łóžzi; pšchetož jenož tak budže naša jěsa po morju sa naš sbožowna, teš hdy bychu nawalne žolmy hrosyle, naš do hłubiny šauricž.

So našim swjatym sczenju našch Knjes Jesuf se swojimi wučomnikami do łóžže stupi. To so sta na Genezarethskim jěsorje. O lubosne, o sbóžne wohladanje: wón we łóžzi se wschěmi swojimi! Tež s tobu mój kšesčizjano je do twojeje łóžže stupi. Wěsch-li, hdy je so to stało? W rańšich serach twojeho žiwjenja pšches swjatu kšesčiziznu. Teho sboža je cze wěsteho sczinił, hdyž ty pocza s jeho swjateho ewangelija jeho bliže sešawacž a wutrobne lubowacž. Tehdy so na tebi wobnowi tamne krašne wuprajenje swjateho Pawoła k Timothejei: „Dokelž wot małosće swjate pišmo wěsch, móže to kame cze rošwucizč k sbóžnosći pšches wěru do Khrystuša Jesufa.“ Wšchi tutym šašluženju nam blisko leži, s paczěškimi džečizimi tych lubnych domow, w kotrychž bebi našch rjany „Pomhaj Bóh“ džerža, lubosčizne šłowcžo porěcžecž.

Wopomněze, jenož hišcže malo njedzel je, so budžecze pšched Knjesowym woltarjom stacž, hdyž smějecze jemu kami se swojim rtom a se swojej ruku nješhablazju šwěrnosć na wschón czaš swojeho žiwjenja pšhišlubicž. Wukupujecze hišcže tutón krótki, sa waš wulzy wažny pšhišhotowanški czaš s prawej šwědomiwosćju na wutrobne frute šjenoczenje s Jesufom, so njeby ženje a nihdy wašcha łóžž bjes njeho jěla na strachapošnym morju. A wy lubi dorosčeni, šlushecze wy k tym požohnowanym kšesčizjanam, kiž bebi łóžžiczi džen s modlenjom a s wužiwanjom s najmjenšcha jeneje šhtuczi Božeho šłowa (kajkuž nam k položnosći bjes wulkeho pytanja našch luby „Bibliški pucžnik“ podawuje) swoje šjenocženstwo s Jesufom wobtwjerdžuju? Niž jenož na njedzelskim dnju dyrbišch jeho hnadypošnu bliskosć šacžuwacž, ale tež w každym dželawym dnju dyrbi nutrne spominanje na njeho tebi wscho twoje šerške powołanje pošwjećowacž. S tym bebi jeho šđerzišch we łóžžiczy twojeho žiwjenja a tak ty po morju derje pojedžesch.

So swojim wěrnym cžłowještwe be so Jesuf špróžny a mucžny na łóžži lehnul a špasche. Wón móžesche mernje špacž, pšchetož wón mešesche israelskeho wajchtarja, kiž njespi ani njedrema, sa swojeho wótza. Šlaj, duž wulke nje-wjedro so šbeže na morju, tak so so žolmy (po wukładže swjateho Marka) na łóžž walichu. Bojosć a hrosa šapopadžeshtej šastroženych wučomnikow, bjes tym so Jesuf dale pokojnje špasche. Tu so czi lubi wučomnižy jako šłabi šapoczerjo we wěry s tej bojosćju wopokaszachu, so móhli pšchi Jesufu w roššobjenych mórškich žolmach kónž

wšacž. Tola pšchi wšchej jich šlabošczi njebē šo w módrych žołmach, kotrež hižo lóž pšchirychu, jich wěra wšcha tepila: Duž khetije šwoju pomoz, hdyž bē hišcheje jeniczy na- mać, pola Jesuša pytaču. A njemu pšchistupiwšchi jeho wubudžichu a džachu: „Anježe pomhaj nam; my kónž wosmjemy.“ Žana strachota, žana nusa tebe ženje a nihdže nadeńč njemóže, kotraž by wjetšcha a móžnišcha byla, dyžli našch wumóžer Jesuš Ahrystuš. A njemu šo wołaj; wón twoju próštwu šlyšchi; a wón móže tebi pomhacž, dofelž ždyn je jemu wšchitka móž data w njebjěšach a na semi.

Na jich wołanje Jesuš šwojim wučomnikam wot- molwi: „Šhto šo taš jara bojicze, wy małowěrní?“ Tón Anješ jich pošwari niz teho dla, šo bēchu w tym njewjedrje wulku strašnosć wuhladałi ale teho dla, šo bēchu šo na- bojeli, šo mohło to njewjedro jich wšchitkich hromadže šahubicž. To njebudžichu ša móžne špóšnacž šmeli, hdyž tola jeho w lóžzi mějachu. Małowěra bēšche jich do tajšeje bojoscze šawjedła. Mój kšchescziano, hdyž w twojim žiwjenju, kaž tam na morju, nad tobu njewjedra š wicho- rom howrja a ty wo žanej Anješowej pomozhy ničžo nje- widžišch, tehdy budžtej tebi wěštosć a šwěrnoscž Anješowych šlubjenjom ša krutu kótwizu, kotraž twoju lóžž šwjećcha wodow šdžerži! Wón je wšchaš tebi šlubik: „Njebój šo; ja šym š tobu. Ja šym cze wumóhł; ja cze nočžu wo- pušchecžicž ani šakomdžicž. Škerje budža horj šo hnuć a hórki šo šwócžecž, ale moja huada njedyrbi wot tebe šo šwócžicž a tón šlub mojeho mēra njebudže šo wot tebe precž hnuć.“

Šako bēšche tón Anješ pšchede wšchēm šwojich wučom- nikow š póšnacžu jich małowěrnj dowjedł a jim španjenu wutrobu šašo šeběrał a šnutštownje šmērował, duž šo nětko na šwonkowne šmērowanje howrjazešo morja poda. Wón štany a wobhrošy wētram a morju; dha wšchitko wotčichny, a to niz po něčim, ale hnydom, na mēšcže. Wón jenož šłowčžo praji a womjelnjeny wichoř a wuhladžene morjo jemu š nohomaj ležěšhtaj.

Ludžo paš džiwachu šo a džachu: „Kajši je to muž, kotremuž wētry a morjo pošlušne šu? A my w kšerlušchu „Šedyn je š kralom“ wo nim, wo našchim wšchehomóžnym šbóžniku špěwamy: „Šłowo wón rjeknje, dha štrachi precž wšate a kłofi hidžerjom šlamane šu. Wētry njech pušcža, njech njewjedra bija, špytana wēra ma na huadže došcž. Jesuš je bliško, hdyž štyški šo dlija. Šhto je, kiž šlyškam mohł „šastańcže“ prajicž? Šhto je, kiž hrimanjam možy mohł wšacž? Wjēršchnemu njedadža mjěšy šo štajicž.“ — Šaj našch wumóžnik Jesuš Ahrystuš ma jako Wóhčšlowjēš tu njewobmjěšowanu móž, šo móže nam wupomhacž se wšchešo štracha, se wšcheje nusy a žałoscže. Šeho šo džerž; wón tež twoju lóžž niz jenož, hdyž je czišchina nad morjom wupšchestrjena, ale tež, jeli šo dyrbišch štorški tyšchnoscžow šhonicž, pšchēs nawalne žołmy miłosćiwje pšchewjese do šbóžneho pšchistawa wēczneje domišny.

Šamjeń.

D. Šmišch-Šodžiški.

Šchekupž a rječer.

(Šotracžowanje.)

Tež w šwojim pšchekupštwje mēšesche Arnoldēž knješ nětkole došcž džěła. Šchtyri njedžele tu wosta. Ša tón cžaž dóndže někotryškuliž list š Lipška, š Širny, š Šrahi a š Džewina; nowe twory dyrbjěšche šebi štašacž, šwojim wifowarškim pšchecželam dyrbjěšche na jich listy wotmolwicž a š temu bēchu na nowy tydžēš wulke Draždžanške wiki. A temu mēšesche tež hišcheje wšchelati

hněw, kotryž jeho wošebje w pšchekupštwje mylešche. Bēšche šo nětkole dny pošpochi dešchecžik šchol. A dofelž šo wifow dla hižo wjele jěšdžesche, bēšche na torhošcžcu tajše blóto, šo by tebi hacž wšche kulkow šchlo. Arnoldēž knješ bēšche drje pšched šwojim domom walcžijnu do najhóřichich džěrow naklašcž a pēš šypacž dał; tola dolho njetraješche, dha bēšche šašo na štarym blaku. Šeho dla bēšche šo khetije hišcheje hinaš rošjudžik. Wón chžyšche wšchē blóto wurycž dacž a chžyšche potom puć š kamjenjemi a š žerdžemi porjedžecž. Wčžera bēšche š džělom šapocžecž dał. Tola bórny šo wupofaša, šo njemóžachu dale. Dom mēšesche mjenujžy přědku wulki wutwarł hacž pšchēs puć. Šrijady, na kotrež bēšche wutwarł šaprijeny, bēchu delka nimale pšchehnite. Duž dha dyrbjachu cžěšlojo pšchińcž, šo bnychu nowe nacžahnyli. Džělašche nětkole pšched domom něhdže štyžeczi ludži. To bēšche ropot a hara, šo šo pšchekupštemu knješej w jeho pišaniškej jštwi žiwemu štyštašche. Džělo paš šo tola hišcheje do wifow škónczi. „Šla wēž by byla, hdy bnychmy tu hišcheje na wiki cžěšlow mēli!“ mēšesche wjēšelešo ducha š šwojej mandželškej, šebi š nej šobotu wšcho džělo wobhladałišchi.

Na Draždžanškej radnižy bēchu krejčermjenu khorhoj wutykli: bēchu wiki! Šak dolho, hacž bēšche khorhoj wutyknjena, mējachu žyšy prawo, na wifach pšchedawacž. Še wšchēm wrotami pšchiń- džechu ludžo se wšy na wiki, tež wjēšni pšekarjo a rēšnižy pšchińdžechu š pječžwom a š njašom a kolbašami na wiki. Tež burški lud šwoje twory pšchiwožowašche š polow a šahrodow. Ššchi rózku na torhošcžcu pšchedawaju hōlenjo šwoje drjewjane a škowne twory: mjěšche a wjetšche mjěžki, wušmolene wódne šhany, dóžy, džěže, šwinjaze korta, pluh, kary, cžerpawy a druge naprawy. Mēšchčžanški rošrēcžuju šo š kħudej hōlanku dla plecženešo korbika a wotkupja ji škóncžnje ša šlēborowy pjenježł škóncžka šyła a škóncžka wucžła, wot kotrehož je žyła šopa jenož rošrēcženy pjenježł hōdna. Na bratrowskej hašy pšchedawaja šo jeja, mloko a ryby. Tež žuse ryby šu tu na wifach. Wot kóždešo wosa, kotryž tu šteji, doštanu Šluguštinjo šchěcž, wot kóždešo šuda šti uowych pjenješ. Na rańšchich wifach njeje šo hišcheje wšcho roš- pšchedalo; šu tu hišcheje mjedžwjedžowe pleza, šorniki a jelenje na wubjerku. Mjēs mēšchčžanami a wokolnymi tołtaju šo tež žyšy wifowarjo a pohōncžajo. Š Mišchna, š Wulkešo Wóhšta, š Šrymy, š Šipška šu woni pšchijchli š wosami abo na šonjach. Še tu wulka mēšchēnža wot mēšchčžanow, burškešo luda, šupowarjom a pšchedawarjom. Najhóřje wołaja a herjekaja pšchedawarški šele. Šam pšched burom w šelenym šabacže, cžerwjenyš klobuku a brunych šholowach šteji mēšchčžan w kóřkim, šchēroškim pješlu. Šimo njeju pšchińdže winizař š picžokku wina na šarje w cžer- wjenej šutki, kotraž je še šelenym šlatom pošdchita, w cžerwjenej cžapžy a w módrych šholowach a w dolhich jěšdnych šchčornjach. Dyš a dyš pšchińdže tež nětajki wucžēž šimo w dolhej, hacž na šemju došahazej drašcže. Šušto došcž šaracža žōnške šo rošrēcžuju puć. Maja na hłowje wjazy dyžli kōhčž dolhe škóncžojte šapy abo špodžiwne šhotowane bēle rubišcžca. Dyš a dyš wuhladašch tež wošebnu knjeni w šwjedženškej drašcže, š wšahatymaj, roš- šchčžepjenymaj, š kōšminu wobšchitymaj šufawomaj, se šlotym rječžajom wokoło šchije a š pšeršchčženjemi na porštach.

Šola brōnjokowarjom nadeńdžemy rječčēške poštwy cžerwjeny abo žolty šabat pšchēs brōnjazu kōšchlu šwoblekani. Brōnjaza kōšchla je š mnohich želešnych rynecžow šplečžena a došaha wot hłowy hacž š nohomaj. Na hłowje maja želešny klobuk š pišanyšmi pšerami debjeny. Šoni pruhuja šwētkle mjecže, wopašuju šebi tešakowj škowny žiwotnik, wubjeru šebi lebiju, pšchehladija wustajene drjewjane šedła a nješku šeni na wifowanje a na ponižene šaplacženje.

Tež Arnoldēž knješ ma džēnša džěla na došcž. Šupžy pšchihadžachu a wotēndžechu; wšchako je pola njeho wšcho na pšchedań: šlat, wonjaze wēžy, šrywy, šlota a šlēborna nadoba a wjele drugešo wjazy.

Šopolniju pošdže, hdyž šu šo šupžy trochu šminyli, wodnyhne tež wón trochu. Wón štupi pšched durje a pšchihladowašche š radošcžu, šak šo ludžo po torhošcžcu tołtachu.

„Tu hižo šym!“ šawola na dobo něchtōš pōdla njeho, a š pošmēwšowanjom wotmolwi pšchekupž: „Nó, tola hišcheje! Ššym tebe hižo dolho wocžakował, dha pōj jenož!“ Bēšche to pšchekupški pšchecžel š Šipška; wón šštupi šobu do pšchekupškešo doma a poštwowi pšchekupšku knjeni a džēcžatka. Bēšche to pšchekupž Wicžas š Šipška. Š nim rošrēcžowachu šo Arnoldēžy wo pšche-

kupskich a swójbnych naležnoszczach. Skónczynie dżesche Wiczas: „Njeczamoj hebi karanczk porjedzicz? Na žitnej haſty dobre piwo warja.“

„Gaj“, dżesche Arnoldez knjes, „dobre piwo drje tam warja, tola dženſa hebi tam wſchelaki lud ſwój karanczk porjedzi; tola chzu tam ſobu dończ.“ Wón woblecze ſo ſwój brunn, ſomoczany pjeſk, ſtaji hebi ſwoju czapku, a potom ſtupiſchtaj hromadže won na torhoſchczo.

Tola bórſy ſo ſta, ſo njemóžeſchtaj dale. Běſche tam ryczer ſe ſwojimi ſlužobnikomaj, wſchitzy tſjo na konjach, kotſiž jimaj pucz ſahaczichu. Wuſmėchujō pohlada ryczer na radneho knjeſa, kotryž, ryczerja wuhladawſchi, ſo trochu poſtróži.

„To je Scharfenbergſki“, dżesche Arnold ſwojemu pſcheczelej; „ſawěcže ſy hižo teſ wo nim ſaſlyſchał, je to ſuaty hewrjeſat. Teſ naſchemu meſtu je woſpjet ſwadu pſchipozwjedžil; nėkotryžkuli naſchich meſchczanow je hižo w pinzach jeho hrodu poſbedžał, nėkotrehožkuli burſkeho człowjeka je wón hižo ſabil abo jemu na cžele ſchłodžil. Nėtkole paſ ma ſwada ſaſo kónza, ſchto paſ mohł rjez, na kaſ dołho? Pohladaj jenož, ſ kajtej ſaſaktoſczu tam na wėžu hlada; tam je wón teſ hižo poſbedžał; ſchtyrnacže dnjow ſmy jeho tam jateho mełi, doniž ſo njeje mohł wukupicž; Scharfenbergſzy ſu khuda ſchlachta.“

Œ prózu bėdžeſchtaj ſo dale po wuſkich, blėczanych, ſ ludom pſchepjelnych haſtach, doniž njepſchińdžeſchtaj k „ſchėremu mjedzwjedzej“, hđžež ſo wuwolane piwo toczjeſche. Kaž wſchė druhe domy, taſ bėſche teſ „ſchėry mjedzwjedz“ ſ drjewa natwarjeny. Pſched durjemi wiſaſche wulki drjewjany ſchit ſ wurėſanym mjedzwjedžom.

Do wulkeje iſtwy ſaſtupiwſchi wuſlyſchjeſchtaj tam wulku wolanzu. Na drjewjanyh ſtėlczłach bėdžeſche wſchitkón móžny lud. Pſchi durjach bėdžeſche ryczer w blyſchczatym brońſkim kabacze, želeſny klobuk bėſche na blido pėdla ſwojeho karanczka položił, ruzy paſ bėſche na ſchizne pſchimadło ſwojeho teſaka ſaprėł; pėdla njeho bėdžeſche meſchczan, ſ dołhim nožom ja paſom wokoło žiwota. Dale ja blidom bėdžachu burjo ſe heferu ſa paſom, dwaj mnichaj, wſchelake žónſke, wotrocžy a ryczerſke ſlužomniki. Œ wulkej nuſu nadeńdžeſchtaj nowaj hojczej meſtacžko pſchi blidže. Korczmar poſtrowi pſchiſtupiwſchi ſnateho radneho knjeſa ſ pocžeſczowanjom a ſtaji dwaj wulkaj karanaſ na blido pſched njeju. Simaj napſchecziwo bėſchtaj na wobėlenu ſczėnu dwė wulkej pergamentnej piſmje pſchibitej. Na nimaj bėſche taſle napiſane: „Taſ dha chzemj ſ tutym ſtarych a mlodych napominacž, ſo ma ſo kėdžicžki na tymle meſtnje po cžeſczi a ponižnje ſe ſłowami a waſchnjom mecz, wſcheho hnėwa a wſcheho njepſcheczelſtwa ma ſo wſdacž, ſ morďaſkej tſėlbu tu ſaſtupicž njekmė, woſtajicž ma ſo wſcheho hanjenja Boha a wſchėch njehėdnyh a njepſchitojnyh rėczow, wſcheho njeroſumneho napicža, wſcheho bėhanja wot jeneho blida k druhemu, wolanja a ſchczekotanja a praſtanja ſ karancžłami, talerjemi, teſ wſchėch druhich hordocžow, kotrež ſu huſto doicž pſchicžina k wullemu hnėwu. Tón paſ, kotryž ſo tu bije abo wadži, jeli, ſakruje abo pſchibaha, njepſchitojne abo hroſne ſłowa rėczy, polhoſta ſo ſ dwėmaj ſlėbornymaj. Draždžanſka meſchczanſka rada.“

„To bėſche teſ nuſne“, dżesche radny knjes k ſwojemu pſchewodzerjej na piſmo poſaſawſchi, „to bėſche jara trėbne, ſo je ſo to do kėdžeje korczmy pſchibilo; hroſne waſchnje picže a wadženja je ſo tu wſchudžom w korczmach ſahnėdžilo.“

(Boſtracžowanje.)

Wobroczenie hrėſchnika k temu ſbėžnikiej.

I.

Œłėb: Na Boha ſo ſpuſchczecž mamj.

Jeſu, ja nėtk ſ wjeſ'łom ſpytam
Wotriejnycz ſo wſchitkim hrėcham,
Kiž mje człow'ta bludžachu;
Dowėrjenje k tebi ſtaju:
Prjecž, wſchė ſwėtne lėſchty, praju,
Œa chzu bycz pſchi Jeſuſu.

Œa bėch wſchėn kaž poraženy,
Hdyž bu mi to woſjewjene,
Œo ſym w ſłėſczach žiwj byl;
Božu wolu chzu ja nėtko
Dopjelnicž a dżeržecž wſchitko,
Œo bych ſwój ſlub dżeržecž mohł.

Œahe ſda ſo mi po nozy
Druhdy cžeſke, polne prózy
Dwoj bycz zyle ſbėžniko;
Tykaž krėcz buch pſchipozwjedženy,
Huſto paſ jaſ' ſawjedženy,
Wurėczal ſym wſchelko ſo.

Ty ſy paſ pſchecž' ſo mnu khodžil,
Œe ſmilnoſczu k hebi wodžil
Œabludženoh' hrėſchnika;
Nėtk ſo njem'zu dėje ſtajič,
Hdyž ja hłėb nėtk ſlyſchu prajicž,
Wrėcz ſo, pytaj Jeſuſa!

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

To ſlubjenje, kotrež ſmy naſchim lubym czitarjam pſchi ſaſtupje do noweho lėta dali, ſo jim huſczjeſcho wobraſy poſſicžimj, móžemy nėtko dopjelnicž, dokelž w bliſchim cžaſu wobraſy pſchipoſłane doſtanjemy. Nadžjomnj ſo w pſchichodnym cžiſle wobraſ wotcžiſchcži. Wobraſy budža ſ wjetſcheho džėla ſ pola naſcheho ſnutſkowneho miſionſtwa, kaž dže chze teſ naſche koptjeno „Bohaj Bėh“ ſpiſ, w myſli ſnutſkowneho miſionſtwa ſkutkowazy, bycz.

Bohu budž džał, móžemy ſaſo rjann ſbėtku dobrowėlnych darow ſa wbohe armenſke ſyrotj ſ džałom kwitowacz. Œe jara ſwjeſelaze, ſo naſch hebrſki lud wulku nuſu naſchich wbohich ſobuſchjeſczijanow poſnawſchi ſczedriwje ruku w ſmilnej luboſczi wotewri. Woprawdže ſ hnujazyimi ſłowami je nam teſ naſch luby krajan Œataſ w ſrudnym tħerluſchu wbohich ſyrotow, kotryž je ſo w poſlednim cžiſle naſchim czitarjam podal, to wulke hubjenje wo- piſal a wėcže teſ tele hłubokofacžute ſłowa bjeſ ploda na wutrobach njewoſtamu.

Wuſaſnja wotriejneje ſchulſkeje inſpektije w Budyſchinje porucži, ſo ma ſo teſ w ſchulach pſched dżecžimi na wopomniėſkim dnju 400lėtnego narodnego dnja Žilipa Melanchthona na wažnowcz žławnego wuczerja naſchego ewangeliſkeho luda a ſwėrneho ſobudžėlaczerja naſchego droheho reformatora Luthera ſpomnicž. Œsnano mohł ſo teſ dżecžom ſaſo mały ſpiſ wo Melanchtonowym žiwjenju, kaž pſchi wopomniėſkim dnju Guſtawa Adolfa, do rukow podacz jako dopomniėnka ſa pſchichod. Redakcija „Bohaj Bėh“ by ſwėlniwa byla tajki wudawł ſaſo wobſtaracz, je-li ſo je žadanje po nim a woczakuje, ſo ſo jej w bliſchim cžaſu woſjewi, kajte ſu wotmyſljenja w tej naležnoſczi. My ſo nadžijamy, ſo by ſo tajki ſwjedžėnſki wudawł ſ wobraſami wudacz mohł.

Na Œaſkich Bohu žel w Abėſynſkej ſaſo nowa wójna cžaſa, hdyž ſu hatle pſched krėtkim ſ Menelikom mėr ſczinili. Derwiſchojo, taſ mjenowani muhamedanſzy mniſcha, ſu ſo ſ wjele tykažami ſhromadžili a na to kaſaja, kaſ bychu ſo na itaſke wójſko w Afrizy walicž mohli. My Œaſkim pſchewemy, ſo bychu w teſle wójnje wjetſche ſbože mełi hacž w ſańdženym lėcže, ſo njeby jich nahladnowicž bjeſ ludami dale ſchłodowala a to cžim bėle, dokelž naſch lud ſ nimi w ſwjaſtu ſteji.

Wjeczenie je Bože.

Naſch wojerſki marſch dżjeſche pſches lėb. Œ jentym dobom ſo na prawizy kaž teſ na lėwizy tſėli. Hnydom ſo cžrjėda naſchich tſėłzow do lėka puſchczi, hđžež ſo ſaſo ſ wobegu bołow poſſėla. Bórſy ſo naſchi ludžo ſ dwėmaj jatymaj wrėczichu, kotrajž ſwojich ranow dla njebėſchtaj cžeſnycz mohłoj. Bėſchtaj to dwaj franktireraj, dwaj wot tych muži, kiž taſ huſto ſradžu ſe ſwojich khowantow do naſchich wojałow tſėłachu a ſ lėknoſczu jich morichu. Sedyn wot teju dweju muži, hrėnich lėt, woſta ſaſakly hacž do kónza, druhi paſ, lėdma 20 lėt a rjany człowjeł, bėſche bėle cžucžiwj. Wobegu wuſud bė bórſy wuprajeny, wobaj dyrbjeſchtaj wumrjecž, meſjeſchtaj ſo po wójniſkim ſakonju ſatſėlicž. Œ pſchihotowanju bu jimaj pol hodžiny cžaſa woſtajene. Starſchi hebi jako poſlednju dobrotu ſchlenzu wina wuproſny, dokelž bjeſ teho njemėže hacž na ſmjertne meſtno dończ. Hewał nima na ſwėcže nicžo wjažy poſtajič. Wón je ſam a nima niſoko, kiž by wo njeho plakał o žarowal a kotremuž by teho dla poſlednje poſtrowjenje poſłal. Tón mlėdſchi paſ, jako franzowſkeho pohoneza wuhlada, kiž wojerſke ſmachi wjeſeſche, wopraſcha ſo, hacž ſmė pſches teho ſchto domoj prajicž dacž. To bu dowolene. Wón da poſtrowjenja ſwojimaj lubymaj ſtarſchimaj ſobu a tu powjeſcz, ſo njekmėtaj

